

Sygn. akt II Ka 268/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale prokuratora Adama Webera

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2021 r.

sprawy **K. G.**

oskarżonego z art. 157§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z dnia 27 kwietnia 2021 r. sygn. akt II K 370/19

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł i wymierza mu opłatę za to postępowanie w kwocie 220 zł.

Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 268/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 27 kwietnia 2021r., sygn. akt II K 370/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1.	<p>obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na „ich treść”, a mianowicie naruszenie przez sąd I instancji:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnień oskarżonego, który wskazywał wprost na to, że nie był w dniu 23 czerwca 2019 roku na posesji Państwa W., co potwierdziła żona oskarżonego oraz świadek D. I., - zeznań świadków M. G., D. I. oraz B. H. w zakresie w jakim twierdzili zgodnie, że podczas całej imprezy oskarżony przebywał w remizie. Sąd ustalił, że do czynu doszło ok. godz. 03:00, a zatem nie jest możliwe by czynu tego dokonał oskarżony, gdyż jak wskazał sam i potwierdzili to trzech świadkowie przebywał on cały czas nieprzerwanie w remizie, która oddalona jest o ok. 1,5 km od miejsca zamieszkania Państwa W., tym samym droga zajęłaby mu około godziny, tym samym w tym czasie świadkowie z pewnością zauważyliby nieobecność oskarżonego, - zeznań świadka M. G. w zakresie w jakim twierdziła iż czynu tego nie dokonał jej mąż, sąd nadto wadliwie przyjął, że remiza oddalona jest o 300 metrów od miejsca zamieszkania, podczas gdy w rzeczywistości oddalona jest o ok. 1,5 km i stosowne dowody w tym zakresie zostaną przedłożone, był to najdalej idący błąd Sądu, który wówczas przyjął, że w takiej odległości mógł oskarżony pojawić	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

się dość szybko u pokrzywdzonego, a w rzeczywistości odległość ta była – ok. 1,5 km,

- zeznań świadka danieli W. i pokrzywdzonego R. W., którzy mieli oczywisty interes w oskarżaniu K. G., sąd nieprawidłowo ocenił postawę małżonków W. a przecież w toku całego postępowania uwidocznione zostało złośliwe zachowanie wymienionych ich poczynania i brak wątpliwości co do tego iż ponownie oskarżają K. G. o czyny których nie dokonał, zachowanie zwłaszcza R. W. wybiegające ponad wszelkie zasady sąsiedzkie potwierdzone zostało przez świadków. Sąd pominął okoliczność, że strony znajdując się w głębokim konflikcie celowo wskazali na osobę K. G., pomimo tego, że pierwotnie – jak wskazali nie rozpoznali go – co nie było możliwe, nadto ich wersji wydarzeń nie potwierdził nikt a sam oskarżony zaprzeczył by to on dopuścił się zarzucanego czynu. Przy ocenie zeznań Państwa W. sąd całkowicie pominął, że niejednokrotnie już oskarżali oni K. G. o dokonanie przez niego czynów, które nie miały miejsca. Nie może by tak, że sąd ustala stan faktyczny wyłącznie na podstawie zeznań samych świadków – pokrzywdzonych- będących nadto w tak głębokim konflikcie z oskarżonym, a co najważniejsze to tej wersji wydarzeń nikt nie potwierdził,

- zeznań funkcjonariuszy Policji, którzy nie byli bezpośrednimi świadkami a odebrali relację od Państwa W., którzy jako jedyni byli przekonani, że czynu tego dokonał K. G.,

- Sąd pominął także, że K. G. nie miał żadnego motywu

	<p>do dokonania zarzucanego czynu, a jego bierna postawa, jaką prezentował w stosunku do niczym nieuzasadnianego zachowania R. W. gruntowała twierdzenia, iż to nie K. G. pobił R. W.,</p> <p>2. art. 410 k.p.k. polegający na pominięciu istotnych okoliczności wskazanych przez pokrzywdzonego w jego zeznaniach, a które sąd uznał za w pełni wiarygodne i stanowiące podstawę ustaleń faktycznych sprawy, a mianowicie pominięcie:</p> <p>3. art. 4 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia wyłącznie w oparciu o okoliczności niekorzystne dla oskarżonego przy jednoczesnym całkowitym pominięciu dowodów, okoliczności i pojawiających się w niniejszej sprawie wątpliwości co do winy oskarżonego, które nota bene przez pryzmat art. 5 kpk winny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.).Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie</p>		

dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącej – zdaniem Sądu Odwoławczego – Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego K. G..

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego K. G. odmawiając mu wiarygodności w zakresie w jakim zaprzeczał, aby dokonał zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia te w tym zakresie sprzeczne są z pozostałym materiałem dowodowym.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż zeznania świadka M. G., D. I. oraz B. H. zaprzeczają, aby oskarżony mógł dopuścić się zarzucanego mu czynu. Przecież żona oskarżonego M. G. opuściła remizę, na której odbywała się impreza jeszcze przed jej zakończeniem, a oskarżony wrócił na tą zabawę sam, zatem świadek ta nie była naocznym świadkiem zdarzenia zarzucanego oskarżonemu. Natomiast świadek D. I. owszem potwierdził pobyt oskarżonego w przedmiotowej remizie, jednak jak sam zeznał: „przebywaliśmy razem z oskarżonym, ale nie przez cały czas” (k.184). Podobnie świadek B. H. również miała kontakt z oskarżonym i z nim rozmawiała na imprezie, jednak nie było to ciągle i nie wyklucza możliwości opuszczenia remizy przez oskarżonego w czasie w którym miało dojść do zdarzenia.

Nie można również pominąć okoliczności, której stara się nie zauważać skarżący obrońca, iż fakt

opuszczenia przez oskarżonego K. G. remizy potwierdzają zeznania Z. T., do którego tej nocy także miał przyjść oskarżony.

Brak jest również jakichkolwiek dowodów na podnoszoną przez obrońcę okoliczność, iż odległość od remizy do miejsca zamieszkania pokrzywdzonego jest większa aniżeli ta przyjęta przez Sąd I instancji tj. 300 metrów – odległość tą podała przecież żona oskarżonego M. G. (VIDE: k. 184v).

Ponad wszelką wątpliwość na sprawstwo oskarżonego wskazują zeznania pokrzywdzonego R. W. oraz świadka D. W.. Świadczenie Ci konsekwentnie i na każdym etapie postępowania w tożsamy sposób przedstawiali przebieg zdarzenia i wskazywali na sprawstwo oskarżonego. Analogicznie szczegóły zajścia przedstawiali funkcjonariuszom policji i sąsiadom. Zarówno funkcjonariusze policji jak i przesłuchani w sprawie sąsiedzi przedstawili przekaz pokrzywdzonego i jego żony w sposób odzwierciedlający zeznania państwa W.. Zeznań tak pokrzywdzonego jak i jego żony nie można podważyć tylko z uwagi na podnoszony przez obronę wielokrotnie konflikt sąsiedzki, który łączył ich z oskarżonym K. G..

Z kolei w odniesieniu do twierdzeń obrońcy o pojawiających się w sprawie wątpliwościach dotyczących sprawstwa oskarżonego, które winny zostać rozstrzygnięte na jego korzyść wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych,

wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności. Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd I instancji słusznie uznał, iż nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie tego, że oskarżony K. G. swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona zarzucanego mu przestępstwa.

Wobec powyższego zarzuty skarżącego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji skarżącego, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany

bądź uchylenia zaskarżonego
rozstrzygnięcia.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Wina i sprawstwo oskarżonego	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo oskarżonego i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przypisanego mu czynu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
xxxxx	
Zwięźle o powodach zmiany	
xxxxx	

--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł i wymierza mu opłatę za to postępowanie w kwocie 220 zł (art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych).
--	--

7. PODPIS
Robert Rafał Kwieciński

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina ,sprawstwo		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana